

Prelatovo pismo (julij 2012)

Moliti, prepustiti Bogu vse, kar nas vznemirja, in ga prositi za bližnjega — na poseben način za svetega očeta — je osrednja misel mesečnega pisma msgr. Javierja Echevarría.

10. Jul. 2012

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ob priznanju junaških kreposti predragega don Álvaro, ki jih je 28. junija razglasil Sveti sedež, nas je

navdalo veselje in hvaležnost Gospodu. Naše veselje je veliko, kajti Cerkev s tem dejanjem ponovno potrjuje, da je duh Opus Dei, ki ga je prvi naslednik našega Očeta živel v največji zvestobi, popolnoma zvest evangeliju in je zato pot, po kateri lahko vse *trenutke in okoliščine svojega življenja preoblikujemo v priložnosti, da ljubimo Boga in služimo Kristusovemu kraljestvu*, kakor molimo v molitvi za zasebno pobožnost k častitljivemu božjemu služabniku.

Vabim vas, da še enkrat ponovite: *Grátias tibi, Deus, grátias tibi!* Zahvalimo se presveti Trojici za ta dar, za duha Opus Dei, ki je **star kakor evangelij in kakor evangelij nov**[1], katerega so deležni tudi mnogi drugi ljudje, ki so na nek način del naše nadnaravne družine, čeprav nimajo poklicanosti v Delo: to so mnogi od naših sorodnikov in prijateljev in tolikih drugih, ki

poskušajo v vsakdanjem življenju utelešati duhá, ki ga je naš Oče prejel od Boga.

Ko sem v preteklih dneh bral vaša pisma z voščili ob mojem rojstnem dnevu, me je seveda napolnjevala hvaležnost Gospodu, ki je hotel, da bi bil Opus Dei — kakor Cerkev, katere del je — nadnaravna družina, tesno povezana z vezmi očetovstva, otroštva in bratstva. Z mislimi sem bil takoj pri našem predragem Očetu, katerega liturgični praznik smo pred kratkim praznovali. Svetemu Jožefmariju zaradi njegove junaške zvestobe božjemu načrtu dolgujemo to vzdušje dóma, tako lastno Delu, ki se — in normalno je, da je tako — posebno močno izraža v vsakem od praznikov, ki zamejujejo našo pot. Vsem vam ter drugim ljudem, ki ste v teh dneh molili zame, se zahvaljujem za vašo molitev, in rad bi vam povrnil takó, da bom še več molil za vse vas.

Poseben motiv za otroško hvaležnost in veselje so bile ljubeznive besede papeža Benedikta XVI. V pismu, ki mi ga je poslal ob moji obletnici, sveti oče zagotavlja svojo molitev za prelata ter poseben apostolski blagoslov, ki ga namenja tudi vsem, ki so zaupani njegovi pastirski skrbi. Ti izrazi papeževe topline nas morajo vzpodbuditi, da bomo — z globoko odgovornostjo — še bolj zedinjeni z njim in z njegovimi nameni, tako da vztrajno molimo za sadove njegove službe vrhovnega pastirja.

Zelo dobro razumem besede o Kristusovem namestniku na zemlji, ki sem jih tolikokrat slišal z ustnic našega ustanovitelja. Dejal nam je: ***Ljubite svetega Očeta. Veliko molite za papeža. Zelo, zelo radi ga imejte! Ker potrebuje vso ljubezen svojih otrok. In to zelo dobro razumem; to vem iz svoje izkušnje, ker nisem kot zid, ampak sem človek iz mesa in krvi. Zato mi***

je vseh, da papež ve, da ga imamo radi in da ga bomo vedno imeli radi, zaradi enega in edinega razloga: on je sladki Kristus na zemlji[2]. Kako pogosto vsak dan molimo za Petrovega naslednika? Ali lahko računa na našo zvestobo?

Ljubezen do papeža je bila vedno močno prisotna v srcu našega Očeta. V enem od svojih najstarejših pisem pripoveduje, da se je, ko je bil Opus Dei šele majhno seme, skoraj skrito v zemlji, v mislih rad postavil zraven svetega očeta, medtem ko je molil rožni venec, in ko je opravljal duhovno obhajilo, si je predstavljal, da ga zakramentalno prejema iz njegovih rok. Na ta način, tako da je v malih dejanjih *materializiral* svojo zedinjenost s papežem, je v njegovem srcu bolj in bolj rasla trdna in teološka pobožnost do Kristusovega namestnika na zemlji, skupnega Očeta vseh kristjanov.

Tega se spominjam tudi zato, ker se bo v mesecu juliju dopolnila še ena obletnica, odkar je papež prvič sprejel našega Očeta. To je bilo 16. julija 1946, tri tedne po njegovem prvem potovanju v Rim. Nekaj dni prej mu je Pij XII. preko msgr. Montinija, ki je čez leta postal papež Pavel VI., dal poslati svojo fotografijo z lastnoročno napisanim posvetilom, v katerem je blagoslovil našega Ustanovitelja in Opus Dei. Kakšno sinovsko veselje je občutil takrat! In takoj je napisal svojim hčeram in sinovom: ***Imam avtogram svetega očeta: "Ustanovitelju Duhovniške družbe svetega Križa in Opus Dei." Kakšno veselje! Tisočkrat sem ga poljubil.*** In v pripisu je dodal: ***Ne opuščajte molitve in bodite zelo zadovoljni***[3].

Moliti za papeža, za njegovo vzvišeno osebo in njegove namene je zapuščina našega svetega ustanovitelja, ki nam jo je tudi don

Álvaro, njegov prvi naslednik, posredoval z zgledno zvestobo. Sedaj je na meni, da vas osebno potrjujem v tej točki katoliškega duha. To počnem zelo pogosto, toda v teh težkih časih, ko se od povsod dvigajo kritike proti Cerkvi in proti svetemu očetu, čutim, kako nujno je, da še bolj vztrajam pri tem. Nedavna slovesnost svetih Petra in Pavla, ki sta s svojo krvjo zasnovala Cerkev v Rimu in ki sta stebra vesoljne Cerkve, nas spodbuja, da še okrepimo to zedinjenost s svetim očetom: imejte ga zelo radi in prizadevajte si, da bodo tudi mnoge druge ženske in moški gojili ljubezen do Petrovega naslednika!

V katehezah na njegovih splošnih avdiencah se je Benedikt XVI. v zadnjih tednih zadržal ob razmišljanjih o učinkovitosti molitve. Ko je govoril o konkretnih obdobjih življenja prvotne Cerkve, je izpostavil odziv vernikov na napade in

preganjanja, katerih tarča so bili. Vsi se spominjamo prizora, ko je judovski veliki zbor vrgel v ječo Petra in Janeza ter jima zagrozil, naj ne učita več v Jezusovem imenu[4].

Potem, ko so ju izpustili iz ječe, sta se apostola sestala s prvimi verniki in jim povedala o prejetih grožnjah.

Papež poudarja, da se tista prva krščanska skupnost ***ne prestraši in se ne razdeli, ampak se enodušno in globoko poveže v molitvi, da bi klicala h Gospodu (...).*** Za kaj

skupnost prosi Boga v tem trenutku preizkušnje? Ne prosi, da njeno življenje ne bi bilo ogroženo v preganjanjih, niti da bi Gospod kaznoval tiste, ki so vrgli v ječo Petra in Janeza; prosi le, da bi lahko "z vso srčnostjo oznanjali" božjo besedo (Apd 4,29). Moli, da ne bi izgubila poguma vere, poguma za oznanjevanje vere.[5]

To so prosili s pobožno molitvijo psalma 2, v katerem je napovedano

priznanje Mesija kljub pretresom in sovražnikom.

Ti prvi kristjani so dali dober zgled pravilnega ravnanja nam, današnjim kristjanom, ki tudi danes gledamo žalostne poskuse tistih, ki si prizadevajo izgnati Boga iz civilne družbe ali pa ga vsaj “postaviti v oklepaj” ter ga omejiti na zasebno življenje. V mesecih, ki nas ločujejo od začetka leta vere, 11. oktobra, vam predlagam, da imate močno pred očmi zgled prvega krščanstva, da z optimizmom in gotovostjo molite za potrebe Cerkve, za papeževe namene, za edinost vsega božjega ljudstva okrog njegovih pastirjev. Ne pozabimo, kar zagotavlja naš Oče: ***Bog je vedno isti.*** — ***Manjkajo ljudje, ki bi verovali: tedaj se bodo ponovili čudeži, o katerih beremo v Svetem pismu.*** — ***“Ecce non est abbreviata manus Domini”*** — ***Gospodova roka, njegova moč, se ni zmanjšala!***[6]

Vzpodbujeni od te gotovosti se podajmo v apostolat brez premora, prepričani — in to ni pretiravanje —, da nas čaka na milijone duš. Toda kakor je vztrajno ponavljal sveti Jožefmarija, besede niso dovolj, čeprav so potrebne: ljudje nas prosijo za “dejanja”, za vsakodnevno doslednost v veri, veselju in zavedanju, da smo božji otroci.

Drugi prizor, na katerega je spomnil Benedikt XVI., je Petrova osvoboditev tik pred njegovo obsodbo. Tudi tokrat so se prvi verniki zbrali v enodušni molitvi. Sveto pismo pravi: *Peter je bil torej v ječi, Cerkev pa je zanj vztrajno molila k Bogu*[7]. Sveti Jožefmarija je pogosto premišljeval o tem, kako je enodušna molitev Cerkve takrat rešila Simona Petra iz *Herodove roke in pred vsemi nakanami judovskega ljudstva*[8]. Tako je zapisal v *Poti: Pij iz čistega izvira Apostolskih del. V dvanajstem poglavju se Peter, ki*

ga je čudež angelov rešil iz ječe, napoti na dom Markove matere. — Tam dekli niso hoteli verjeti, da stoji Peter pred vrati. “Angelus eius est!” — Njegov angel je, so govorili. — Poglej, s kakšnim zaupanjem so prvi kristjani ravnali s svojimi angeli. — Kaj pa ti?[9]

Ali se ti in jaz z vero obračava k svetim angelom varuhom? Ali se zatekava k njihovi pomoči v osebnih potrebah in v tistih potrebah Cerkve, ki morajo biti zelo naše? Ali prosiva za njihovo pomoč v apostolatu?

Ko izpostavi te prizore, sveti oče svetuje, naj kakor tisti verniki tudi mi ponesemo **dogodke iz našega vsakodnevnega življenja v svojo molitev, da bi našli njihov globok pomen. Če dovolimo, da nas preko premišljevanja Svetega pisma razsvetli božja beseda, se tudi mi lahko naučimo videti, da je Bog**

navzoč v našem življenju tudi in predvsem v težkih trenutkih, in da je vse — celo nerazumljive stvari — del najvišjega načrta ljubezni, v katerem je dokončna zmaga nad zlom, nad grehom in nad smrtjo resnično zmaga dobrega, zmaga milosti, življenja, zmaga Boga.[10] Ob neki drugi priložnosti nas je papež povabil k osebni izpraševanju vesti: **Kako molim jaz? Kako molimo mi? Koliko časa posvetim odnosu z Bogom?**[11]

O teh tako zelo aktualnih razmišljanjih moramo pogosto premišljevati v trenutkih osebne molitve, ki določajo naše dneve: brez teh pogovorov z Gospodom, s presveto Materjo, z angeli in svetniki ne bi mogli niti nočemo živeti!

Vsebina moje molitve je vsebina mojega življenja[12], je zagotavljal sveti Jožefmarija: enako mora biti z nami. V osebni molitvi moramo premišljevati vse, kar nas zaposluje

in vse kar nas skrbi, čeprav — kakor je rekel naš Oče — božjih otrok ne bi smelo nikoli nič *skrbeti*, temveč *zaposlovati*, saj zaupamo v dobroto našega Očeta Boga, ki vse obrača v naše dobro.

Govoril sem že o nekaterih od teh “*skrbi*”, sedanjih in stalnih — življenje Cerkve in sveta, odrešenje duš, vsakodnevni apostolat — ki bi morale biti prisotne v vseh božjih otrocih. Druge, morda bolj neposredne, so povezane s krizo, ki je prizadela mnoge dežele po svetu, čeprav z različno intenzivnostjo. Niso mi neznane njene posledice in prav tako ne morem mimo tega, da se zaradi teh težav nekateri lahko čutijo še posebno obtežene: brezposelnost, nujnost, da udobje skrčimo na le najbolj potrebno in da tisočkrat preračunamo, kako bi družinski proračun zdržal do konca meseca, če sploh bo. Zagotavljam vam, da se čutim zelo blizu vsem vam in

vsakemu od vas ter molim predvsem za tiste, ki so v največjih težavah. Ne da bi nehali delati, kar je potrebno, tako vodilni kot vsi drugi, da bi čim prej prišli ven iz te situacije, vam svetujem, da zaupamo v Gospoda in mu z veseljem izročamo stiske, ki jih moramo prenašati.

Hkrati brez pomislekov sprejmite delo, ki je pod nivojem vaše poklicne usposobljenosti, v pričakovanju, da bodo nastopili ugodnejši časi. Poskušajte pridobiti nekaj dobrega iz slabih časov: če se bomo z njimi soočili z nadnaravnim pogledom, nam bodo pomagali zoreti kot ljudje in rasti v povezanosti z Bogom ter solidarnosti z drugimi ljudmi.

Ta situacija predstavlja ponovno priložnost, da si med seboj pomagamo prenašati te težave dostojanstveno in mirno. V preteklih dneh sem se velikokrat spomnil Gospodovih besed pri zadnji večerji,

ki jih je naš ustanovitelj neutrudno ponavljal vse svoje življenje: *Ljubite se med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.*[13] In spomnim se ganjenosti, s katero je sveti Jožefmarija spominjal na zadnje zemeljske trenutke tega apostola, *quem diligébat Iesus*[14], ki ga je Jezus ljubil. Izročilo pripoveduje, da je sveti Janez, morda z od starosti pojemajočim glasom, kakor si je predstavljal naš Oče, ponavljal: *Filíoli, dilígite altérutrum!*, otročiči, imejte se radi med seboj![15]

Naj se nihče ne čuti samega. Naj vsakdo ve, da ga drugi podpirajo in ščitijo z molitvijo in bratsko ljubeznijo. Potrudimo se služiti, da bo sobivanje z drugimi potekalo ljubeznivo, prijetno, s konkretnimi malimi pozornostmi. Velikokrat je dovolj samo nasmeh, ljubeč pogled,

znati z resničnim zanimanjem poslušati težave drugih, da olajšamo položaj tistega, ki preživlja težke trenutke. Kako aktualne so te besede iz *Poti*: ***Bolj kot v “dajanju” je ljubezen v “razumevanju”!***[16].

Preden končam, bi vas rad vzpodbudil, da posredujete ta priporočila vašim sorodnikom, prijateljem in znancem. Pomagajte jim v vseh okoliščinah odkriti roko Previdnosti našega Očeta Boga. Kakor je zapisal naš Oče, ko je pritrjeval svetemu Pavlu: *Njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, namreč njim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu*[17]. In Gospod nas je vse poklical, da bi ponesli njegov nauk po poteh sveta. ***Omnia in bonum!***

Kakor že veste, sem 18. junija imenoval komisijo Prelature, ki bo vodila proces beatifikacije in kanonizacije Dore del Hoyo, prve

numerarije pomočnice v Opus Dei.
Pridružite se moji zahvali presveti
Trojici za ta korak in še naprej
molitve za moje namene.

Ne morem in nočem se nehati
spominjati predragega don Álvara, ki
je 7. julija 1935 začel pot dobrega in
zvestega služabnika, tako da je živel
po duhu Opus Dei: koliko spominov
na njegov odgovor, ki je bil poln
veselja in nenehnega boja!

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Barcelona, 1. julij 2012

[1] Sveti Jožefmarija, *Pismo*, 9. 1.
1932, št. 91.

[2] Sveti Jožefmarija, *Zapiski z
družinskega srečanja*, 11. 5. 1965.

[3] Sveti Jožefmarija, *Pismo* njegovim sinovom iz Generalnega sveta, 30. 6. 1946, v: A. Vázquez de Prada, "El Fundador del Opus Dei", vol. III, str. 45-46.

[4] Prim. *Apd* 4, 1-31.

[5] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 18. 4. 2012.

[6] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 586.

[7] *Apd* 12, 5.

[8] *Prav tam*, 11.

[9] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 570.

[10] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 18. 4. 2012.

[11] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 30. 11. 2011.

[12] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 174.

[13] *Jn* 13, 34-35.

[14] *Jn* 13, 23.

[15] Prim. Sveti Hieronim, *Razlaga Pisma Galačanom*, III, 6, 10 (PL 26, 462).

[16] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 463.

[17] *Rim* 8, 28.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-julij-2012/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-julij-2012/)
(16. Mar. 2026)